

## **Anotace**

Diplomová práce si klade za cíl zmapovat recepci dekonstrukce v současné historiografii dějin umění a představit důsledky tohoto kritického způsobu myšlení pro disciplínu dějin umění. Termín dekonstrukce je rozlišen na (1) původní filosoficko-kritické psaní Jacquesa Derridy a (2) na metodu, která se od konce 70. let aplikovala do literárních věd, a poté i do dalších humanitních oborů, včetně dějin umění. První, teoretickou částí práce je úvod do Derridova myšlení, epistemologie a strategie dekonstrukce. Druhá část práce se zaměřuje na promítnutí epistemologické proměny a začlenění impulsů dekonstruktivní kritiky do dějin umění. Po zasazení „dekonstruktivních“ dějin umění do vývoje disciplíny a po výkladu dekonstrukce v některých uměleckohistorických metodologických příručkách práce přistupuje ke konkrétním dílům historiků umění a jejich individuálnímu zpracování podnětů filosofického přístupu dekonstrukce – Donalda Preziosiho, Normana Brysona, Michael Ann Hollyové, Keitha Moxeyho, přehledově pak zmiňujeme vybranou problematiku u W. J. T. Mitchella, Craiga Owense, Rosalind Kraussové, Stephena Melvilla, Donalda Crimpa, Davida Carrieria nebo Victora Burgina. Oproti původní derridovské dekonstrukci nacházíme v její aplikované podobě (dějiny umění, literární věda) několik zásadních proměn. Práce v závěru shrne základní důsledky dekonstrukce pro metodologii i obecnou pozici dějin umění a navrhne další možnosti jejího uplatnění.

## **Klíčová slova**

Metodologie dějin umění, historiografie dějin umění, Jacques Derrida, dekonstrukce, poststrukturalismus, Donald Preziosi, nerozhodnutelnost (*indécibilié*)